

Nr 291.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning angående ändrad lydelse av 21 § 2 och 3 mom. förordningen den 15 juni 1934 (nr 264) om erkända arbetslöshetskassor; given Stockholms slott den 17 maj 1946.

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till förordning angående ändrad lydelse av 21 § 2 och 3 mom. förordningen den 15 juni 1934 (nr 264) om erkända arbetslöshetskassor.

GUSTAF.

Eije Mossberg.

Förslag

till

Förordning

angående ändrad lydelse av 21 § 2 och 3 mom. förordningen den 15 juni 1934 (nr 264) om erkända arbetslöshetskassor.

Härigenom förordnas, att 21 § 2 och 3 mom. förordningen den 15 juni 1934 om erkända arbetslöshetskassor¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Gällande lydelse:)

21 §.

2 mom. Har någon — — — — — till godo.

Erkänd arbetslöshetskassa må med statserkänd arbetslöshetskassa inom främmande stat, med vilken Konungen ingått överenskommelse enligt 13 §, träffa sådan överenskommelse, som i första stycket av detta moment avses. Dylik överenskommelse skall för att bli gällande godkännas av Konungen.

(Föreslagen lydelse:)

21 §.

Erkänd arbetslöshetskassa må med statserkänd arbetslöshetskassa inom främmande stat, med vilken Konungen ingått överenskommelse enligt 13 §, träffa sådan överenskommelse, som i första stycket av detta moment avses. Dylik överenskommelse skall för att bli gällande godkännas av tillsynsmyndigheten.

Finnes i främmande stat, med vilken Konungen ingått överenskommelse enligt 13 §, obligatorisk arbetslöshetsförsäkring, och äga de däri försäkrade räkna sig till godo avgifter erlagda till svensk erkänd arbetslöshetskassa, må dylik kassa med tillsynsmyndighetens godkännande medgiva, att i den främmande staten erlagda avgifter må helt eller delvis tillgodo-

¹ Senaste lydelse se SFS 1943:185.

(Gällande lydelse:)

(Föreslagen lydelse:)

räkñas medlem vid tillämpning av denna paragraf.
nämnda sammanslutning.

Tillsynsmyndigheten må — — —
Tillsynsmyndigheten må jämväl medgiva, att medlem, som omedelbart före inträdet i erkänd arbetslöshetskassa tillhört annan sammanslutning än i första, andra eller tredje stycket av detta moment sägs, vid tillämpningen av det i 1 mom. första stycket första punkten angivna villkoret må tillgodoräknas avgifter, som han före kassans bildande erlagt till nämnda sammanslutning.

3 mom. Har överenskommelse träffats eller medgivande lämnats enligt vad i 2 mom. första, andra eller tredje stycket sägs, skall vid tillämpning av denna förordning med understöd, som utgives av kassan, likställas understöd, vilket utgivits av kassa eller sammanslutning, som överenskommelsen eller medgivandet avser.

Tillsynsmyndigheten må jämväl medgiva, att medlem, som omedelbart före inträdet i erkänd arbetslöshetskassa tillhört annan sammanslutning än i första, andra eller fjärde stycket av detta moment sägs, vid tillämpningen av det i 1 mom. första stycket första punkten angivna villkoret må tillgodoräknas avgifter, som han före kassans bildande erlagt till nämnda sammanslutning.

3 mom. Har överenskommelse träffats eller medgivande lämnats enligt vad i 2 mom. första, andra, tredje eller fjärde stycket sägs, skall vid tillämpning av denna förordning med understöd, som utgives av kassan, likställas understöd, vilket utgivits av kassa eller sammanslutning, som överenskommelsen eller medgivandet avser, eller utgivits på grund av obligatorisk arbetslöshetsförsäkring i främmande stat, som medgivandet gäller.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1946.

*Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 17 maj
1946.*

N ä r v a r a n d e:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden WIGFORSS, GJÖRES, ERLANDER, DANIELSON, VOUGT, MYRDAL, ZETTERBERG, NILSSON, ERICSSON, MOSSBERG.

Statsrådet Mossberg anmäler fråga angående *ändring i 21 § arbetslöshetskasseförordningen* samt anför därvid följande.

Inledning.

I skrivelse den 17 januari 1946 har socialstyrelsen anmält, att vid en av styrelsen anordnad internordisk arbetslöshetsförsäkringskonferens i Stockholm den 12 och 13 november 1945 ingående behandlats olika frågor avseende riktlinjerna för en fortsatt utbyggnad av det nordiska samarbetet på arbetslöshetsförsäkringens område. Styrelsen har anfört, att det vid konferensen rådde enighet om att man i vart och ett av de nordiska länderna borde söka åstadkomma likställighet för medborgare i varje annat sådant land beträffande möjlighet att komma i åtnjutande av arbetslöshetsförsäkring, i den mån dylik försäkring funnes anordnad i vistelselandet. Därvid borde envar försäkrad vid överflyttning mellan dessa länder kunna få tillgodoräkna sig avgifter, erlagda till arbetslöshetsförsäkringen i det eller de nordiska länder, där han tidigare vistats. Vidare borde undersökas möjligheterna att i någon form vidmakthålla försäkringsskyddet även för en arbetslöshetsförsäkrad, vilken flyttade till annat nordiskt land, där hans yrkesområde icke omfattades av försäkringen. Vid konferensen hade också uttalats önskemålet att frågor avseende arbetslöshetsförsäkringen för de nordiska ländernas medborgare borde regleras genom konvention.

Med förmälan, att inom socialstyrelsen verkställdes utredning för att klarlägga i vad mån ändringar i den svenska arbetslöshetsförsäkringslagstiftningen vore erforderliga för att förverkliga syftet att åstadkomma ett fullständigt nordiskt samarbete beträffande arbetslöshetsförsäkringen, har styrelsen vidare anfört, att de gällande svenska bestämmelserna i huvudsak redan medgäve möjlighet för medborgare i annat nordiskt land att lika med svensk medborgare här i landet komma i åtnjutande av arbetslöshetsförsäkringens förmåner. På en punkt vore det dock önskvärt att införa nya föreskrifter, nämligen i fråga om tillgodoräknande av avgifter med stat, som accepterat ett system av obligatorisk arbetslöshetsförsäkring, vilket vore fallet med Norge. I anledning härav har socialstyrelsen hemställt om viss änd-

ring av 21 § förordningen om erkända arbetslöshetskassor och jag anhåller nu att få närmare redogöra för detta ärende.

Gällande bestämmelser.

Förordningen den 15 juni 1934 (nr 264) om erkända arbetslöshetskassor (ändrad genom förordningar 151/1936, 227/1937, 99/1938, 494/1941, 185/1943, 405/1944 och 777/1944) innehåller i 7, 13 och 21 §§ regler om utländsk medborgares rätt till medlemskap i och understöd från svensk erkänd arbetslöshetskassa. Enligt 7 § må utländsk medborgare icke erhålla eller bibehålla medlemskap i sådan kassa, såvida han ej tillhör stat, med vilken Konungen slutit s. k. ömsesidighetsöverenskommelse jämlikt 13 §, eller beträffande vilken Konungen särskilt förordnat, att medborgare i den staten må kunna erhålla medlemskap. 13 § innehåller att Konungen, under förutsättning av ömsesidighet, äger ingå överenskommelse med främmande stat att medborgare i denna skall vid tillämpningen av arbetslöshetskasseförordningen likställas med svensk medborgare. I 21 § föreskrives såsom förutsättning för rätten till understöd från erkänd arbetslöshetskassa, att medlemmen i viss omfattning erlagt avgifter till kassan. Enligt 2 mom. första stycket av samma paragraf gäller, att om någon före inträdet i erkänd arbetslöshetskassa varit medlem i annan sådan kassa, avgifter som han erlagt till sistnämnda kassa må helt eller delvis räknas honom till godo för understödsrättens inträde, såframt överenskommelse därom träffats mellan kassorna. Har ömsesidighetsöverenskommelse enligt 13 § slutits med främmande stat, kan vidare enligt andra stycket i samma moment denna ömsesidighetsöverenskommelse utbyggas genom överenskommelser av nyss angivet innehåll mellan särskilda arbetslöshetskassor i respektive länder. Dylig överenskommelse skall dock från svensk sida godkännas av Konungen. Har kassa slutit sådan överenskommelse som nu sagts med annan kassa, skall enligt 3 mom. av samma paragraf med understöd som utgives av kassan likställas understöd som utgivits av den kassa som överenskommelsen avser.

Socialstyrelsens framställning.

I sin förutberörda skrivelse har socialstyrelsen erinrat, att Sverige ingått ömsesidighetsöverenskommelser med Schweiz, Tjeckoslovakien och Danmark (samtliga år 1936), samt med Österrike (1937) och Polen (1938), ävensom att arbetslöshetskasseförordningen eller dess förarbeten icke lade hinder i vägen för att sådan överenskommelse inginges med stat, som infört obligatorisk arbetslöshetsförsäkring, såsom vore fallet i fråga om Österrike och Polen. Vidare har styrelsen anmärkt, att sådant särskilt förordnande som avsåges i 7 § arbetslöshetskasseförordningen enligt uttalanden i förarbetena till förordningen endast innebure rätt, men ej skyldighet för erkänd arbetslöshetskassa att, efter vederbörlig stadgeändring, såsom medlem intaga medborgare i den stat som berördes av förordnandet. Något villkor om ömse-

sidighetsförhållande vore icke föreskrivet i detta fall. Förordnande som nu nämnts hade meddelats beträffande Finland och Norge (1943) samt beträffande förutvarande medborgare i Estland, Lettland och Litauen (1945). Såvitt angår finnar och norrmän hade det stora flertalet svenska kassor efter särskilda beslut medgivit inträdesrätt.

Beträffande sådana särskilda överenskommelser, som enligt 21 § arbetslöshetskasseförordningen kunna träffas mellan svensk erkänd arbetslöshetskassa och sådan kassa i stat, med vilken ömsesidighetsöverenskommelse ingåtts, har socialstyrelsen anmärkt, att sådan överenskommelse träffats mellan ett flertal svenska och danska kassor och att dessa överenskommelser i varje särskilt fall godkänts från svensk sida av Konungen och från dansk sida av Arbejdsdirektoratet. Styrelsen har därefter anfört följande.

Det ankommer på erkänd arbetslöshetskassa själv att med sådan kassa i annat land ingå överenskommelse om ömsesidig tillgodoräknanderätt i fråga om medlemsavgifter, s. k. »fri övergång». Stadgandet härom överensstämmer med principbestämmelsen i 21 § 2 mom. första stycket, vari föreskrives, att tillgodoräknande av avgifter vid överflyttning mellan *svenska* kassor får ske endast såframt överenskommelse därom träffats mellan de båda ifrågasvarande kassorna.

Genom en mellan Sverige och annan stat jämlikt 13 § ingången ömsesidighetsöverenskommelse kan således icke avtalas, att rätt att tillgodoräkna avgifter utan vidare skall föreligga så snart någon medlem i kassa i endera landet överflyttar till kassa i det andra. Sådan rätt kan tillförsäkras medlem först genom särskild överenskommelse mellan de berörda kassorna, vilken i vederbörlig ordning sanktionerats.

Vad nu sagts utesluter givetvis icke en av praktiska skäl önskvärd omläggning i fråga om det tekniska förfaringssättet vid överenskommelser om tillgodoräknanderätt. Hittills ha sådana överenskommelser, både mellan svenska kassor inbördes och mellan svenska och danska kassor, ingåtts och godkänts beträffande varje särskilt avtalsslutande par av kassor, låt vara med tillämpning av vissa normaltexter. Man överväger emellertid att i såväl ena som andra fallet ersätta det besvärliga och tidsödande systemet med individuella överenskommelser med en *generell* överenskommelse, avsedd att genom påteckning biträdas av envar av de medverkande kassorna. En dylik anordning skulle icke påkalla lagändring.

Med nuvarande lagbestämmelser kan emellertid en svensk erkänd arbetslöshetskassa endast med sådan *kassa* i annat land träffa överenskommelse om tillgodoräknande av avgifter. Däremot är det, såsom även framhålles i förarbetena till 1937 års lagändring, icke möjligt att ernå ömsesidighetsrätt i fråga om tillgodoräknande av avgifter med stat, som accepterat ett system av obligatorisk arbetslöshetsförsäkring. Bland de nordiska länderna gäller detta tillsvidare endast Norge.

Med hänsyn till det anförda har socialstyrelsen ansett bestämmelser böra införas angående befogenhet för svensk erkänd arbetslöshetskassa att, efter vederbörligt godkännande, i förekommande fall tillerkänna medlem tillgodoräknanderätt för sådana avgifter, som han erlagt i land med obligatorisk arbetslöshetsförsäkring, allt under förutsättning att ömsesidighetsöver-

enskommelse enligt 13 § ingåtts med den ifrågavarande staten samt att där arbetslöshetsförsäkrade personer, oberoende av nationalitet, äro berättigade att tillgodoräkna avgifter, som de må ha erlagt till svensk arbetslöshetskassa. Föreskrifterna har styrelsen ansett böra intagas såsom ett nytt tredje stycke i 21 § 2 mom. arbetslöshetskasseförordningen.

Härutöver ifrågasätter styrelsen den ändringen, att godkännandet av överenskommelser enligt såväl det nuvarande andra stycket som det nya tredje stycket i berörda lagrum överlämnas åt tillsynsmyndigheten, liksom redan gäller i fråga om överenskommelser mellan svenska kassor. För en dylik omläggning talade enligt styrelsens mening bärande praktiska skäl. Sedan avsevärd erfarenhet numera vunnits på hithörande område, syntes det knappast längre finnas anledning att i varje särskilt fall belasta Kungl. Maj:t med handläggningen av dylika, i övervägande grad rutinmässiga ärenden. Styrelsen har jämväl erinrat, att det i Danmark sedan flera år är Arbejdsdirektoratet, som har att godkänna överenskommelser mellan danska och svenska kassor.

I socialstyrelsens framställning har härutöver anförts följande.

Som förut nämnts, har det eftersträfvade fullständiga nordiska samarbetet ansetts böra avse icke blott införandet av ett ömsesidigt försäkringsskydd (medlemskap, understödsrätt, tillgodoräknanderätt) beträffande personer tillhörande de yrkesområden, där arbetslöshetsförsäkring finnes inrättad i de olika länderna, utan även tillskapandet av vissa rättigheter för dem, som med bibehållen anknytning till försäkringen i det fränflyttade landet överflytta till ett land, där deras speciella yrkesområde icke omfattas av den därstädes gällande försäkringen. I sistnämnda fall åsyftas närmast att beträffande dessa försäkrade i någon form garantera medverkan från lämpliga organ i inflyttningslandet vid utbetalning av understöd samt erfordrig kontakt med vederbörande arbetsförmedling och därmed dess biträde vid arbetslöshetskontrollen. Särskilt böra sådana hjälpanordningar kunna bli av betydelse vid eventuell inflyttning av arbetskraft från de övriga länderna till Finland, där arbetslöshetsförsäkringen ännu omfattar endast ett jämförelsevis litet antal yrkesgrupper.

Med avseende å det planerade vidgade samarbetet mellan de nordiska länderna på arbetslöshetsförsäkringens område har styrelsen vidare anført bland annat följande.

Beträffande möjligheterna att vidtaga åtgärder till förmån för arbetslöshetsförsäkrad medborgare i visst nordiskt land vid vistelse i annat sådant land, där försäkringen icke täcker hans eget arbetsområde, synes den svenska arbetslöshetsförsäkringslagstiftningen icke utesluta möjligheten att i en eller annan form träffa anordningar, varigenom utbetalning av understöd från den försäkrades kassa i det fränflyttade landet vid behov anförtras åt någon arbetslöshetskassa eller annat lämpligt organ i vistelselandet. I denna del torde frågan kunna lösas utan någon reglering i lagstiftningsväg, eventuellt med anlitande av något slags clearingförfarande eller dylikt. Socialstyrelsen har i detta sammanhang icke funnit anledning närmare ingå på hithörande spörsmål, vilka själfvallet måste lösas i samråd med representanter för de berörda grannländerna.

Vad angår medverkan från vistelselandets sida till erforderlig kontakt mellan den försäkrade och arbetsförmedlingen må erinras, att för rätt till understöd från svensk erkänd arbetslöshetskassa enligt 19 § arbetslöshetskasseförordningen förutsättes, att den försäkrade personligen anmält sig såsom arbetssökande hos organ för den offentliga arbetsförmedlingen. Med uttrycket »den offentliga arbetsförmedlingen» läser i förordningen icke förstås annan sådan förmedling än den offentliga förmedlingen i Sverige. Medlem i svensk kassa, som vistas i utlandet och där blir arbetslös, är således i regel urständssatt att uppfylla det här ifrågavarande villkoret för understödsrätt.

Skyldigheten att besöka arbetsförmedlingen må emellertid i vissa fall kunna eftergivnas, nämligen om medlemmen är avlägset boende eller tvånget att inställa sig av annan anledning skulle bli synnerligen betungande för honom eller särskilda omständigheter eljest föreligga. Beslut därom meddelas, där det ej är fråga om eftergift allenast för viss dag eller visst antal dagar i veckan, av tillsynsmyndigheten.

Denna möjlighet till dispens i särskilda fall bör enligt socialstyrelsens mening kunna tillämpas även då kassamedlem uppehåller sig å utrikes ort och där drabbas av arbetslöshet. Såsom ersättning för den under normala förhållanden föreskrivna skyldigheten att besöka svensk arbetsförmedlingsanstalt skulle i dylika situationer kunna tänkas, att medlemmen — om detta lämpligen låter sig göra och hinder ej möter från vederbörande myndigheter i vistelselandet — genom beslut av tillsynsmyndigheten berättigas fullgöra besökskyldigheten hos organ för den offentliga arbetsförmedlingen i detta land.

Att märka är alltså, att det skulle tillkomma tillsynsmyndigheten att med hänsyn till omständigheterna bevilja sådana dispenser från fall till fall, eventuellt med tidsbegränsning. Särskilt vid kassamedlemmars vistelse i något av de nordiska grannländerna, där arbetsförmedlingen till organisation och arbetssätt icke alltför mycket skiljer sig från vår egen, borde möjlighet vara för handen att på nu angivet sätt anlita förmedlingens medverkan vid den fortlöpande arbetslöshetskontrollen. Även förutsättningarna för ett dylikt samarbete måste emellertid närmare utredas i samråd med företrädare för vederbörande utländska myndigheter.

Slutligen anmäler sig i detta sammanhang ytterligare ett spörsmål, avseende möjligheten att såsom »arbetad tid» i den svenska lagstiftningens mening godtaga av medlem i svensk erkänd arbetslöshetskassa utfört arbete — eller åtnjuten, därmed jämställd ledighet — i något av de andra nordiska länderna. Detta är uppenbarligen nödvändigt för att den försäkrade genom erläggande av tillgodoräkningsbara avgifter till den egna kassan skall kunna uppehålla sitt medlemskap och göra gällande sin understödsrätt.

I detta hänseende böra emellertid några formella svårigheter icke förekomma ur svensk synpunkt, eftersom bestämmelserna rörande »arbetad tid» etc. i 21 § 5 mom. och 26 § första stycket arbetslöshetskasseförordningen måste anses vara direkt tillämpliga även då den försäkrade utför arbete i utlandet. En annan sak är, att det i dylika fall med hänsyn till eventuella svårigheter för vederbörande att uppehålla närmare kontakt med den egna arbetslöshetskassan av praktiska skäl kan befinnas lämpligt med särskilda anordningar i fråga om inbetalande av avgifter m. m., måhända i

någon slags samverkan med vistelselandets arbetslöshetsförsäkring. Men även på detta område torde en erforderlig reglering kunna ske utan ändring av lagstiftningen.

Yttranden.

Vid socialstyrelsens skrivelse har fogats protokoll vid sammanträde den 17 januari 1946 med *nämnden för den statsunderstödda arbetslöshetsförsäkringen*, som vid sammanträdet tillstyrkt socialstyrelsens ifrågavarande framställning. Yttranden över denna ha vidare efter remiss avgivits av *arbetsmarknadscommissionen*, *socialvårdskommittén*, *landsorganisationen i Sverige* och *tjänstemännens centralorganisation*. I samtliga yttranden har socialstyrelsens framställning om ändring av 21 § arbetslöshetskasseförordningen tillstyrkts eller lämnats utan erinran. Vad angår övriga i styrelsens framställning berörda frågor har *landsorganisationen* icke ansett sig böra taga ställning till desamma, medan *tjänstemännens centralorganisation* uttalat, att centralorganisationen i likhet med socialstyrelsen funne frågorna böra ytterligare utredas i samråd med representanter för vederbörande utländska myndigheter. *Arbetsmarknadscommissionen* har förklarat sig beredd att, i den mån så erfordrades, medverka till samordnandet av verksamheten vid de offentliga arbetsförmedlingarna i de nordiska länderna för att tillgodose villkoren att medlemmar i arbetslöshetskassor skulle komma i kontakt med arbetsmarknaden inom länderna och i förekommande fall kunna erhålla intyg om arbetsansökan eller andra erforderliga handlingar till styrkande av sin arbetslöshet.

I anslutning till de pågående strävandena att åstadkomma en gemensam *Föredraganden.* nordisk arbetsmarknad synes det önskvärt att möjligheter skapas för vinnande av full ömsesidighet de nordiska länderna emellan även på arbetslöshetsförsäkringens område. Såsom av den lämnade redogörelsen framgår äro gällande svenska författningsbestämmelser på området så utformade, att för vårt lands vidkommande en dylik ömsesidighet i stor utsträckning låter sig realisera. I fråga om stat, med vilken Sverige ingått s. k. ömsesidighetsöverenskommelse, gäller sålunda i princip likställighet mellan svenska medborgare och medborgare i den främmande staten i fråga om rätten att ingå såsom medlem i erkänd arbetslöshetskassa och däri förvärva understödsrätt. Såvitt angår rätten att tillgodoräkna sig avgifter, som före inträdet i svensk kassa erlagts för arbetslöshetsförsäkring i den främmande staten, råder dock skillnad mellan det fall, att arbetslöshetsförsäkringen i vederbörande stat är ordnad efter ett frivilligt system, och det fall att den är obligatorisk. I det förra fallet kan rätt för medlem att tillgodoräkna sig i den främmande staten erlagda avgifter åvägabringas genom särskilda överenskommelser mellan kassorna i respektive länder. I det senare fallet åter står motsvarande möjlighet icke till buds. Då i ett av de nordiska länderna, nämligen Norge, obligatorisk arbetslöshetsförsäkring är genomförd, synes

denna olikhet böra bringas ur världen. Det av socialstyrelsen i sådant hänseende framlagda förslaget har lämnats utan erinran av hörda myndigheter och sammanslutningar. För egen del finner jag mig också kunna tillstyrka detsamma.

I enlighet med det anförda synes i 21 § 2 mom. arbetslöshetskasseförordningen böra införas föreskrift om rätt för medlem i svensk erkänd arbetslöshetskassa att helt eller delvis tillgodoräkna sig avgifter erlagda i stat med obligatorisk arbetslöshetsförsäkring. Förutsättning därför bör vara att ömsesidighetsöverenskommelse med vederbörande stat ingåtts och att där arbetslöshetsförsäkrade personer äga räkna sig till godo avgifter, erlagda till svensk erkänd arbetslöshetskassa. Såsom socialstyrelsen föreslagit bör vidare, i likhet med vad som gäller om överenskommelse mellan svensk och utländsk kassa i här förevarande avseende, fordras särskilt godkännande för att den svenska kassan skall äga medgiva sådan tillgodoräknanterätt. I samband med godkännandet kunna de villkor uppställas, som kunna befinnas erforderliga till förhindrande av missbruk från de försäkrades sida av den föreslagna bestämmelsen.

Socialstyrelsen har föreslagit, att styrelsen såsom tillsynsmyndighet för de erkända arbetslöshetskassorna skall erhålla bemyndigande såväl att godkänna överenskommelse mellan svensk och utländsk kassa om rätt för medlem att tillgodoräkna sig till den andra kassan erlagda avgifter som att lämna svensk kassa tillstånd att medgiva medlem rätt att tillgodoräkna sig avgifter erlagda i stat med obligatorisk arbetslöshetsförsäkring. Detta förslag, som lämnats utan erinran i yttrandena, synes mig böra bifallas.

Den föreslagna ändringen i 21 § 2 mom. arbetslöshetskasseförordningen påkallar en redaktionell jämkning av nuvarande fjärde stycket i samma moment samt av 3 mom. i samma paragraf. I sistnämnda moment torde därjämte, till vinnande av överensstämmelse med reglerna för det fall att rätt att tillgodoräkna sig avgifter grundas på överenskommelse mellan olika kassor, böra införas föreskrift om att understöd, som utgivits på grund av obligatorisk arbetslöshetsförsäkring i främmande stat, skall jämnställas med understöd, som utgives av vederbörande kassa.

Vad angår de av socialstyrelsen i övrigt berörda frågorna i samband med det planerade vidgade samarbetet mellan de nordiska länderna på arbetslöshetsförsäkringens område förutsätter jag, att styrelsen kommer att ägna desamma fortsatt uppmärksamhet. I förevarande sammanhang synes mig anledning saknas att gå in på dessa spörsmål.

Föredraganden hemställer härefter, att ett i enlighet med det anförda inom socialdepartementet upprättat förslag till *förordning angående ändrad lydelse av 21 § 2 och 3 mom. förordningen den 15 juni 1934 (nr 264) om erkända arbetslöshetskassor* måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställda förordnar Hans Maj:st Konungen att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

J.-G. Nilsson.
